

CURTEA SUPREMĂ DE JUSTIȚIE
DECIZIE

19 februarie 2014

mun. Chișinău

Colegiul penal al Curții Supreme de Justiție în componența:

Președinte – Petru Ursache,

judecători – Nicolae Gordilă, Vladimir Timofti,

examinînd admisibilitatea în principiu a recursului ordinar declarat împotriva sentinței Judecătoriei Buiucani, mun. Chișinău din 07 mai 2013 și deciziei Colegiului penal al Curții de Apel Chișinău din 01 octombrie 2013, de către inculpatul

Cebotari Igor Anatoli, născut la 09 aprilie 1963, originar din Federația Rusă și domiciliat în mun. Chișinău, str. D. Cantemir 5, ap.84.

Datele referitoare la termenul de examinare a cauzei:

1. în prima instanță: 04.03.2013-07.05.2013
2. în instanța de apel: 11.07.2013-01.10.2013
3. în instanța de recurs: 03.12.2013-19.02.2014

CONSTATĂ:

1. Prin sentința Judecătoriei Buiucani, mun. Chișinău din 07 mai 2013, Cebotari I.A. a fost condamnat în baza art. 264 alin. (1) Cod penal, la 1 an închisoare, cu privarea de dreptul de a conduce mijloace de transport pe un termen de 1 an. În temeiul art. 90 Cod penal, i-a fost suspendată executarea pedepsei și stabilit un termen de probă de 1 an.

Acțiunea civilă a fost admisă parțial, încasîndu-se de la Cebotari I.A. în beneficiul lui Bica Andrei Victor, prejudiciul material în mărime de 159 lei, precum și prejudiciul moral în mărime de 500 lei.

2. Potrivit sentinței, Cebotari I.A. la 26 septembrie 2012, în jurul orei 17.47, conducînd automobilul de model „Volkswaghen Transporter” cu n/î TL AE 511, pe str. Alba-Iulia, mun. Chișinău, nu a manifestat prudență sporită la trafic, nu a ținut cont de totalitatea factorilor ce caracterizează condițiile rutiere la determinarea vitezei, benzii de circulație și a modalităților de conducere a vehiculului. Pct. 45 al Regulamentului Circulației Rutiere (RCR) prevede că: „1) Conducătorul trebuie să conducă vehiculul în conformitate cu limita de viteză stabilită, ținînd permanent seama de următorii factori: a) starea psihofiziologică ce influențează atenția și reacția; h) dexteritatea în conducere, care i-ar permite să prevadă situațiile periculoase; c) starea tehnică a vehiculului și particularitățile încărcăturii; d) situația rutieră. 2) În cazul în care în limita vizibilității apar obstacole care pot fi observate de conducător, el trebuie să reducă viteza sau chiar să oprească, pentru a nu pune în pericol siguranța traficului” și ca rezultat a tamponat pietonul Bica A.V., care traversa regulamentar carosabilul la trecerea pentru pietoni, de la dreapta spre stînga relativ deplasării autoturismului în cauză, cauzîndu-i ultimului, conform raportului de expertiză medico-legală nr. 2868/D din 22.10.2012, vătămare corporală medie.

Acțiunile inculpatului Cebotari I.A. au fost calificate în baza art. 264 alin. (1) Cod penal – *încălcarea regulilor de securitate a circulației, comisă de către persoana care conduce mijlocul de transport, încălcare care a cauzat din imprudență o vătămare medie a integrității corporale sau a sănătății.*

3. Împotriva sentinței a declarat apel inculpatul, care a solicitat casarea acesteia, rejudecarea cauzei și pronunțarea unei noi hotărâri de achitare, invocând aprecierea unilaterală a probelor de către instanța de fond, respingerea neîntemeiată a demersului avocatului cu privire la nulitatea probelor, toată învinuirea este bazată numai pe presupuneri.

4. Prin decizia Colegiului penal al Curții de Apel Chișinău din 01 octombrie 2013, a fost respins, ca nefondat apelul declarat și menținută sentința fără modificări.

În argumentarea soluției adoptate, instanța de apel a menționat că, la pronunțarea sentinței instanța de fond corect a stabilit circumstanțele de fapt și de drept și just a ajuns la concluzia că Cebotari I.A. a săvârșit infracțiunea prevăzută de art. 264 alin. (1) Cod penal.

Fiind audiat în cadrul instanței de apel inculpatul a susținut declarațiile sale date anterior, prin care nu a recunoscut vina în comiterea infracțiunii.

Instanța de apel a considerat nefondate argumentele inculpatului, prin care dânsul nega categoric faptul producerii accidentului rutier cu Bica Andrei, apreciindu-le ca o metodă de apărare, prin care acesta încearcă să evite răspunderea penală.

Necâtând la faptul că inculpatul Cebotari I.A. nu a recunoscut vina în comiterea infracțiunii imputate lui, instanța de apel a conchis că, vinovăția acestuia a fost dovedită prin probe administrate în cadrul cercetării judecătorești și verificate în cadrul instanței de apel.

Astfel, circumstanțele cauzei invocate de partea vătămată și de martorul Gălușcă M., precum și examinarea medico-legală a părții vătămate, în viziunea instanței de apel au confirmat cu certitudine că accidentul rutier într-adevăr a avut loc cu cauzarea leziunilor corporale medii părții vătămate. Declarațiile concludente ale martorului Gălușcă M. asupra faptului că automobilul condus de inculpat nici măcar nu a oprit la trecerea de pietoni, indicând direct asupra faptului că, trecând prin spatele părții vătămate, l-a atins cu automobilul și acesta a căzut jos.

5. Hotărârile judecătorești adoptate pe caz sunt contestate cu recurs de către inculpat, în care se solicită casarea acestora, cu rejudecarea cauzei și pronunțarea unei noi hotărâri de achitare, invocând aprecierea eronată a probelor administrate pe caz. Recurentul consideră că instanța de apel neîntemeiat a ignorat lipsa ordonanței organului de urmărire penală din 03.10.2012, că învinuirea este bazată doar pe presupuneri, iar vinovăția inculpatului de comiterea infracțiunii incriminate nu este dovedită.

6. Examinând admisibilitatea în principiu a recursului declarat, în raport cu materialele cauzei, Colegiul penal concluzionează inadmisibilitatea acestuia din următoarele considerente.

Potrivit dispoziției art. 432 alin. (2) pct. 4) Cod de procedură penală, instanța de recurs, examinând admisibilitatea în principiu a recursului declarat împotriva hotărârii

instanței de apel, fără citarea părților, este în drept să decidă asupra inadmisibilității acestuia în cazul în care constată că este vădit neîntemeiat.

Din materialele dosarului rezultă, că instanța de apel la judecarea cauzei, a ținut cont în deplină măsură de prevederile art. 26, 27, 99 - 101 Cod de procedură penală, a cercetat sub toate aspectele probele administrate de părți, le-a verificat minuțios, dându-le o apreciere justă, prin prisma pertinentei, concludenței, utilității și veridicității lor, care în ansamblul au confirmat vinovăția inculpatului Cebotari I.A. în comiterea infracțiunii prevăzute de art. 264 alin. (1) Cod penal.

Necătând la faptul, că inculpatul nu a recunoscut vina în comiterea infracțiunii imputate, vina lui se dovedește integral de următorul probatoriu, care combate și argumentele apelului înaintat, cum ar fi: declarațiile părții vătămate, martorului Gălușcă M., precum și probele acumulate pe parcursul urmăririi penale și cercetate atât în cadrul ședinței instanței de fond, cât și a celei de apel: procesul-verbal de cercetare la fața locului accidentului rutier din 26.09.2012 și schița accidentului rutier; procesul-verbal de examinare și verificare a stării tehnice a unității de transport din 09.10.2012; raportul de verificare tehnică a vehiculului din 12.09.2012; raportul de expertiză medico-legală nr. nr.2868/D din 22.10.2012, procesul-verbal de confruntare din data de 29.11.2012.

Colegiul apreciază că situația de fapt a fost stabilită de instanțele de fond și de apel, în urma analizei coroborate a întregului ansamblu probator administrat și cercetat în ședințele de judecată, încadrarea juridică dată faptelor este justă și corespunde situației de fapt reținute, în mod corect apreciind că sunt îndeplinite în cauză condițiile tragerii la răspundere penală a inculpatului sub aspectul infracțiunii ce i se reține în sarcină.

Astfel, în acord cu instanța de apel, Colegiul consideră justificată aprecierea critică a afirmației inculpatului, precum: „*Careva tangențe cu pietonul Bica Andrei nu a avut, nu a depășit viteza de deplasare și s-a oprit când a văzut pietonul*”, și a constatat că ele nu sunt veridice, deoarece sunt în contradicție cu celelalte probe care demonstrează cu certitudine vinovăția lui în comiterea infracțiunii imputate lui, prevăzută de art. 264 alin. (1) Cod Penal, adică, încălcarea regulilor de securitate a circulației comise de către persoana care conduce mijlocul de transport, încălcare ce a cauzat din imprudență vătămarea medie a integrității corporale sau a sănătății.

Colegiul apreciază, așa cum, de altfel, în mod corect, au reținut și cele două instanțe, că circumstanțele cauzei invocate de partea vătămată și de martorul Gălușcă M., precum și examinarea medico-legală a părții vătămate, au confirmat cu certitudine că accidentul rutier într-adevăr a avut loc, cu cauzarea leziunilor corporale medii părții vătămate. Declarațiile concludente ale martorului Gălușcă M. indică asupra faptului că automobilul condus de inculpat nici măcar nu a oprit la trecerea de pietoni, precizând că, în momentul trecerii pe la spatele părții vătămate, l-a atins cu automobilul și acesta a căzut jos. Mai mult, acesta a declarat că inculpatul a continuat deplasarea peste trecerea de pietoni neasigurându-se că în fața vehiculului nu erau pietoni, fapt interzis de pct. 11 (f) Regulamentul Circulației Rutiere.

În privința argumentului inculpatului referitor la unele încălcări de procedură admise la urmărirea penală și anume cu privire la nulitatea probelor, indicând că raportul de expertiză medico - legală nr.2868/D din 22.10.2012 (f.d. 22) a fost întocmit în baza ordonanței organului de urmărire penală din 03.10.12, care lipsește la materialele cauzei penale, Colegiul în acord cu instanța de apel îl consideră nefondat, deoarece inculpatul, avînd posibilitatea legal-procesuală de a înainta o contestație în acest sens până la trimiterea cauzei în instanța de judecată, nu a utilizat-o. Astfel, Colegiul remarcă, reieșind din procesul-verbal de prezentare a materialelor de urmărire penală din 20.02.2013 (f.d. 75), că inculpatul împreună cu apărătorul său Arabadji Constantin, luînd cunoștință cu materialele cauzei, la rubrica „cereri și demersuri” nu au menționat încălcarea dată, fapt ce determină imposibilitatea invocării acestui argument inițial la etapa examinării apelului, învederînd prevederile art. 251 Cod de procedură penală.

Cu referire la stabilirea categoriei și termenului pedepsei, instanța de apel a considerat întemeiată, instanța de fond în conformitate cu prevederile art. 7, 61, 75 Cod Penal, a ținut cont de gradul prejudiciabil și de pericolul social al faptei imputate, infracțiunea comisă de inculpat face parte din categoria celor mai puțin grave, de scopul pedepsei penale, de personalitatea lui, de opinia acuzatorului de stat, de lipsa circumstanțelor agravante, de prezența circumstanțelor atenuante - lipsa antecedentelor penale, și ca urmare justificat i-a stabilit lui Cebotari I.A. pedeapsa cu închisoare, și aplicînd prevederile art. 90 Cod penal, a considerat ca fiind posibilă corectarea și reeducarea lui fără izolarea reală de societate.

Raportînd argumentele invocate de către recurent la speța supusă judecării Colegiul constată că, acestea au fost invocate și în apel, asupra cărora instanța de apel s-a expus detaliat. Astfel, Colegiul menționează că argumentele invocate în recurs au constituit deja obiectul de examinare în instanța de apel, care, respectînd prevederile art. 414 alin. (3), 417 alin. (1) pct. 8) Cod de procedură penală, s-a pronunțat asupra tuturor motivelor invocate în apelul inculpatului și a adoptat o hotărîre legală, întemeiată și motivată, argumente fundamentate în fapt și în drept, amplu prezentate în hotărîrea atacată, și apreciază că nu este necesară reluarea acestora, constatîndu-se că la administrarea probelor nu au fost încălcate drepturile și libertățile constituționale ale participanților la proces și probele puse la baza hotărîrilor nu conțin erori procesuale ce ar putea influența autenticitatea concluziilor.

Lecturînd textului recursului, recurentul, invocă ca temei pentru recurs prevederile pct. 8) alin. (1) art. 427 Cod de procedură penală, și anume: „lipsa în acțiunile inculpatului a elementelor infracțiunii”.

Însă, Colegiul constată, că în cauză s-au stabilit toate elementele componente ale infracțiunii incriminate inculpatului și ca urmare, temeiul stipulat în pct. 8) alin. (1) ale art. 427 Cod de procedură penală, nu și-a găsit confirmare la examinarea recursului, nefiind stabilite presupusele erori de drept invocate de către recurent.

În urma celor supra indicate, Colegiul conchide că temeiul invocat de recurent nu este aplicabil din punct de vedere al prezenței erorilor de drept, care ar fi temei de implicare a instanței de recurs în sensul casării hotărîrilor adoptate pe caz și potrivit legii, se impune inadmisibilitatea recursului, ca fiind vădit neîntemeiat.

7. În conformitate cu art. 432 alin. (2) pct. 4) Cod de procedură penală, Colegiul penal al Curții Supreme de Justiție,

D E C I D E

Inadmisibilitatea recursului ordinar declarat împotriva sentinței Judecătoriei Buiucani, mun. Chișinău din 07 mai 2013 și deciziei Colegiului penal al Curții de Apel Chișinău din 01 octombrie 2013, de către inculpatul **Cebotari Igor Anatoli**, în propria cauză penală, ca fiind vădit neîntemeiat.

Decizia este irevocabilă, pronunțată integral la 05 martie 2014.

Președinte:

Petru Ursache

Judecători:

Nicolae Gordilă

Vladimir Timofti